Medet!

PAZAR ve ÇARŞAMBA GÜNLERİ ÇIKAR
Halk hizmetinde siyasi mizah gazetesi
Yıl :1 — Sayı 5 7/Mayıs/1950 Pazar
Kurucusu: AZİZ NESİN
Sahibi ve bu sayıda yazı işlerini fiilen idare eden:
MEFKÜR DEMİRAY
Fiyatı: 10 Kuruş
Abone: Yıllığı 900. Altı aylığı: 450. Üç aylığı 240 kuruştur.
İdare: Çemberlitaş, Cami Sokak No: 59 - İstanbul. Tel: 2[illegible]31
Dizildiği ve Basıldığı Yer: Osmanbey Matbaası

Medet!

MARKOPAŞA, MERHUMPAŞA, MALUMPAŞA, ALİBABA, YEDİSEKİZ HASANPAŞA, ÖKÜZ MEHMETPAŞA Gazetelerinin devamıdır.

Maskara oldular

Amerikadan yalnız naylon don girmedi, yalnız yedek parçası olmıyan traktör, yalnız harp artığı mallar girmedi!. Bunların hepsinden önemlisi, Amerikadan memleketimize; tebessüm, sırıtma, kırıtma, soğuk espriler de girdi.

Eskiden şefler ve şef ardından yürüyen şefçikler, hepsi asker adam oldukları için, suratları daima asık, gölgeli, bayramda efendilerinin evine el öpmeğe gitmiş besleme çocukları gibi somurtkandı.

Şimdi;

Truman'ın suratındaki o yılışma, o sırıtma, o kırıtma bizimkilere de geçti. Gazetelerde resimlerini gördüğünüz sert, ters, yanına çarpacak ecinni imiş gibi bin salavatla girilen adamların suratları, yumuşadı, gevşedi, çözüldü, dik hatlar kırıldı, kıvraklaştı.

H ü l â s a ; onlara, fıkır kıkır, kıkır bir hal oldu!.

Muvafıkı da, muhalifi de öyle, bir kaç oy koparabilmek için, halkın karşısına geçtiler mi, yapmadıkları şuhluk, maskaralık, müzipl̇ik, k a l m ı y o r . Bu demokrasi yarışı böyle devam ederse, gelecek seçimlerde, şehir bandolarına, Kâğıthane havası, Bahriye çifte tellisi çaldırıp, sıkır sıkır oynıyacaklar, göbek atacaklar..

İnşallah bu halk o günleri de görecek... Ş.. yanma, şu düzme demokrasiye bak hele, en ifrit suratlılarını bile, yetmişinden sonra halka maskara etti.

İNÖNÜ ŞAKA EDİYOR

"Uyuma Devri Geçti Artık,,

Halk Partisi Genel Başkanı sıfatı ile, İNÖNÜ'nün İzmir'de yaptığı çok nükteli konuşmalarından bazı parçaları aşağıda okuyacaksınız. Eğer o sıra orada bulunsaydık, bu konuşmaya aşağıdaki şekilde katılmak isterdik:

İNÖNÜ — Bütün dünyada politika At Yarışlarına benzer. At meraklısı bir Macar asılzadesi, Hayvanının koşusunu sonuna kadar takip etmiş, birinciliği kazındığını görünce, heyecanından ölmüş!.

BİZ — Ulu Tanrım, bizim asılzâdeleri korusun. Bu benzetişte asılzadelerin kimler oldukları belli, ya peki yarış atı kim?. Halk mı, yoksa Halk Partisi mi?. Senelerdir yem borusu dinlediğine göre h a l k olacak!

İNÖNÜ — Şansımız olur da kazanırsak yeni bir hamle yapacağız. «Uyumak devri geçti!» artık.

BİZ — Hele şükür anlaşılmış. Demek bundan evvelki yirmi yedi sene «UYKU DEVRİ» imiş! Halbuki, bunu daha evvel söylemişlerdi de başları belâya girmişti. Ya peki, şansı yürümez de, Halk Partisi kazanamazsa, tabii hamle yapamıyacak ve uykuya devam edecek.. Allah rahatlık versin!...

İNÖNÜ — Bir gün memleketim «artık senin zamanın bitti!» dediği zaman ona minnettar olacağım!.

BİZ — Memleket, sizi memnun etmek için her arzunuzu yerine getirir.

İNÖNÜ — İktidarda iken bütün tenkidlerinize tahammül gösteriyordum.

BİZ — Hiç görmedik!!

İNÖNÜ — Hele bir karşınıza geçeyim de görün!.

BİZ — Sizi her zaman karşımızda gördük, hiç olmazsa bu sefer yanımıza gelin!!

İNÖNÜ — Ben muharebe meydanında dolaşırken bir arkadaşımı hasta görsem canım sıkılırdı. Çünkü vazifesini yapamıyor. Böyle halde dahi vazifesini yapmıyanları ben affetmem!.

BİZ — Az evvel, «artık uyku devri» nin geçtiğini söylemiştiniz de... Acaba Halk Partisi, yirmi yedi senedir uykuda mı vazifesini yapıyordu?. Halk Partisine karşı çok müsamahakâr olduğunuz anlaşılıyor.

İNÖNÜ — İhtiyarımla memleketimi türlü ihtimaller karşısında bırakıp gitmem!

BİZ — Neler de aklınıza geliyor?!...

İNÖNÜ — Çekilirim ama, bu defa karşıya geçer, mücadele eder, uğraşırım.

BİZ — Karşıya, nereye? Ali Fuat Cebesoy ve öbürleri gibi Demokratlara mı? Yoksa muhalefet safına mı?. Haydi, Allah kuvvet versin!!

İNÖNÜ — Pasaport alabilir miyim, alamaz mıyım, bilmiyorum. Ben buraya Garp Cephesi Kumandanı olarak geldim. İzmiri dolaşmak için bana pasaport vermeğe kalktılar.

BİZ — Kim? Amerikalılar mı, Demokratlar mı?. Demek pasaport veriyorlar!.

İNÖNÜ — (Gazetecilere dönerek) — Sizin eviniz yok mu, evli evine, köylü köyüne.

BİZ — Evi olmıyan......

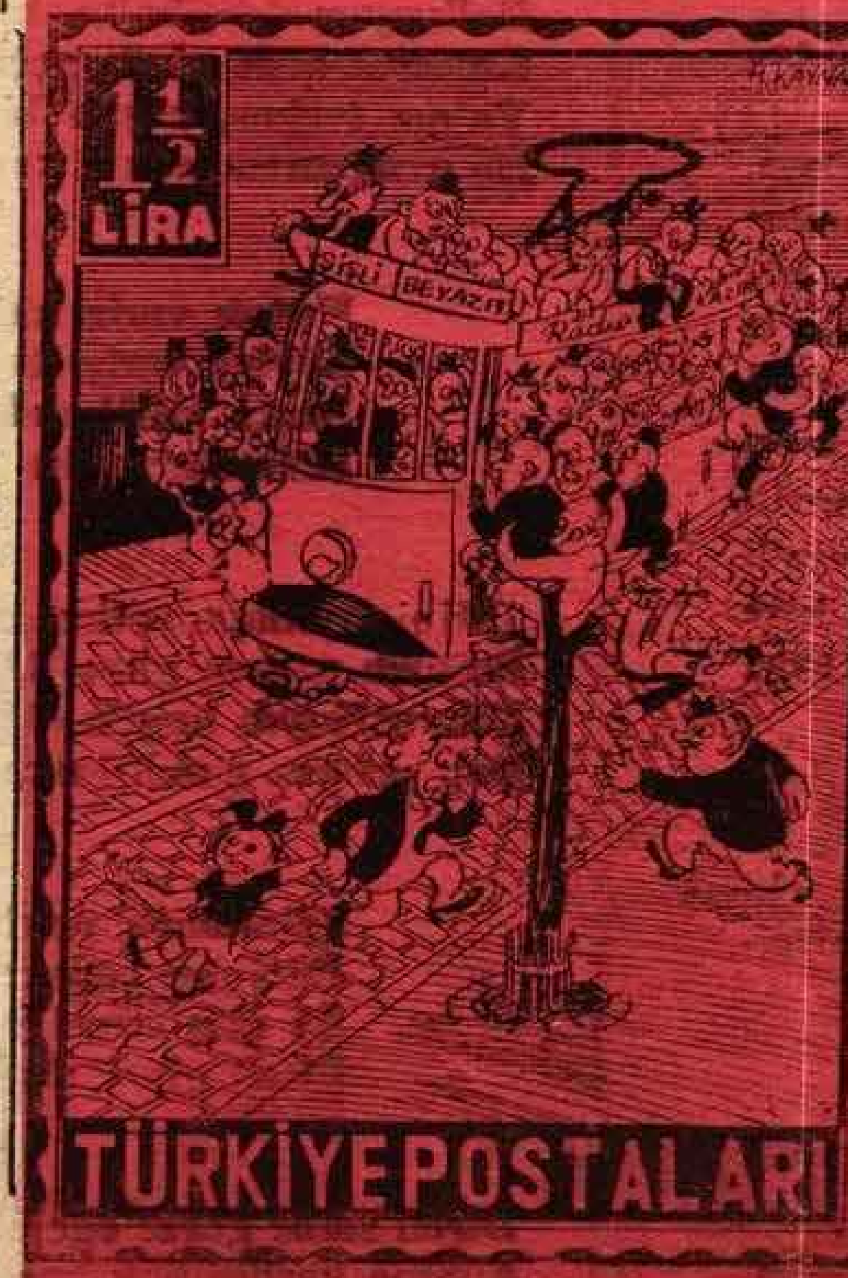
Nâzım Hikmet

Tekrar Greve Başladı

Tamamen kanuna aykırı olarak 28 yıl 4 aya mahkûm edilen, büyük şairimiz Nâzım Hikmet, 13 yıldır hapis yatıyor.

On üç yıldır durmadan hakkını arıyan Nâzım Hikmet'in bu açık hakkı, hâlâ tanınmamıştır. Bütün dünya hürriyetseverlerini inciten bu olaydan ötürü, medeni ve ileri memleketlerin münevver ve san'atkârları, bu haksızlığın önüne geçilmesi için, Türk Hükûmet adamlarına bir

Devamı s: 3 sü: 4 te

YENİ TÜRK PULLARI

Posta İdaresi, yeni bir pul serisi çıkarmıştır. Memleketimizi yabancılara tanıtmak için, bu pullardan propaganda vasıtası olarak istifade edecektir.

Yandaki resimde, memleketimizin modern taşıt vasıtalarını gösteren yeni pullardan biri görülmektedir.

Herkes Rütbesine göre

Evvel zaman içinde, kırk haramiler varmış. Kırk haramilerin bulunduğu beldenin bir padişahı varmış! Padişah bir gün Sadrazamını, vezirlerini yanına çağırmış. Onları bir heyet halinde komşu memleketlerden birine göndermiş.

Sadrazam, kafilesi ile yola çıkmış, kırk haramiler de haber almışlar. Kafilenin geçeceği yol üzerine pusu kurmuşlar. Soymuşlar. Sonra da onları ağaçlara bağlayıp sırtlarından elbiselerini almışlar, kendileri giymişler. Padişahın, komşu memleket padişahına yazdığı mektubu da yanlarına almışlar. Yola revân olmuşlar.

Komşu memleketin padişahı, kılık değiştirmiş kırk haramileri sahiden padişahın adamları diye, sarayına alıp ikram etmiş.

Gece olmuş, sarayda el ayak çekilmiş. O zaman kırk hamilerin reisi, çetesini toplayıp şu emri vermiş:

— Arkadaşlar, şimdi talan başlıyor. Göreyim sizi asâletinizi muhafaza edin, herkes kendi rütbesine göre çalsın!...

Kafa Kâğıdı

Köy kahvesinde duyduklarım No : 3

Akşam köy kahvesine çıkmıştık. Kahvedeki kalabalık ayrı-ayrı; «Hoş geldiniz!» sonra yine ayrı, ayrı; «Merhaba!» dedikten ve biz de her birisinin selâmlarına cevap verdikten ve bu merasim on dakika kadar sürdükten sonra, köşedeki yaşlı bir köylü, yarıda bıraktığı hikâyesine devam etti:

«— Mevlut, bir karı aldı. Bir çocuğu oldu, kırk gün geçmeden öldü. Mevlut karıya bir daha doğurttu, ona da ecel yetti.. Mevlut, karıya:

— Bir daha gebertirsen, şart olsun... dedi..

Sen Allaha bak, ne kadar çocuk olduysa, öldü!.

Mevlut dört karı aldı. Çocukların kimi ölü doğuyor, kimi doğunca ölüyor, kimi düşüyor, kimi de ayına kalmadan gidiyormuş!.

Kasabada nüfus memuru demiş ki;

«— Sen çocuklar doğunca nüfusa kaydını yaptırmıyorsun, çocuklar da ondan ölüyor!.

Mevlut çıldıracak, koca öküz doğurmaz, hemen kafa kâğıdı almış, almış ama, para etmemiş, o da ölmüş..

Mevlut çıldıracak, koca öküzü gibi kocadıkça:

«— Soyha çıkası dünyada dölsüz mü kalacağım!» diye tepinip duruyor.

Rafın üstü, ölen çocukların kafa kâğıdı ile dolmuş. Bir kere de nefesi keskin bir hocaya danışmış! Hoca demiş ki; «Erkek eli değmemiş yedi kız oğlan kıza, yedi sabah, kuşluk vakti pamuk ipliği ördürsün!...»

Mevlut, hocanın dediğini yapmış!. Hoca karının göbeğine pamuk ipliğini bağlamış!

— Doğacak çocuğu Allaha satacaksınız, adını (Satılmış) koyun! demiş.

Mevlut, o hızla karıya bir daha doğurttu. Artık Mevlut, kafa kâğıdı çıkartmaktan usandığı için, «Satılmış» a kafa kâğıdı çıkartmadı:

—Rafta kafa kağıdı dolu, beğendiğini alırsın!. demiş.

Mevludun işi çok, tarlaya, çifte, sapana, davara, hepsine adam lâzım. Satılmış da küçük.. Hizmetkâr tutsa pahalı. O zamana kadar Satılmış ikisine basmış. Düşünüyor, taşınıyor, Satılmışı evermiye karar veriyor. Otuzunda, güçlü kuvvetli bir karı buluyor. Karı bir kere eve girse, işe koşacak. Lâkin, gelinin babası:

«— İlle hükûmet nikâhı isterim!...» diye tutturmus.

Çünkü, hükûmet nikâhı olmazsa, karıya verese kalmıyacak.»

Mevlut nikâha razı ama, Satılmışın yaşı küçük. Bir «agobata» danışıyorlar. Avukat, Satılmışın yaşını büyütürüz, diyor. Hükûmete bir istida dayanıyorlar.

Bak sen işe o zamana kadar ölen çocukların kur'ası çıkıyor. Candarma kapuya dikiliyor:

— Len Mevlut çıkar oğlanları, diyor, beş oğlun birinci yoklama kaçağı, dört oğlun da asker kaçağı.. Yataklık etmenin cezası, kaçaktan çoktur.

Mevlût:

— Bende o kadar oğlan olsa, aygır deposu açardım, işte olan biten buncağız, diye Satılmışı göstermiş!.

— Ver bakalım, şunun kafa kâğıdını?!

Mevlut raftan bir kafa kâğıdı alıp göstermiş. Jandarma bakmış:

— Mevlut Ağa, demiş, bu oğlan asker kaçağı.

Mevlut demiş ki:

— Buncağız tüfek mi tutar, harbe mi girer, bulaşık mı çalkar, yoksa çamaşır yıkayıp, çocuk mu bakar!

En sonu yine avukata danışmışlar. Avukat bu sefer:

— Satılmışın yaşını küçültmek lâzım! demiş.

Bir istida daha vermişler.

Mahkeme üç tane şahit istemiş. O sıra harman vakti. Mevlut köyden üç aylak buldu. Yol parası, yemesi, içmesi Mevluttan, ellerine beşer kayme sıkıştırdı, şahidleri mahkemeye götürdü. Birinci şahit hâkimin önüne çıktı: sorgu, sualden sonra, hâkim:

— Satılmış kaç yaşında?. diye sordu:

— Hâkim bey, tahsildar geldi, bana dedi ki; hükûmete hâliye borcun seksen kayme, sabıkadan da yüz seksen var, ver bakalım paraları. Biz de parayı denkleştiremedik te, koyunlara haciz koydular, işte Satılmış o sıra doğdu..

— Peki, haciz ne zaman oldu?

— Hançıların Memiş, yol parasını verememişti de, jandarmalar kelepçeyi vurup, dama götürdüler ya... İşte o sıra...

— Peki, tarihini bilmiyor musun?.

— Bilmez olur muyum?. Tarlaya su salma sebebinden Ahmet, Kör İllesin barsaklarını avucuna dökmüştü ya, işte o sıra...

— Peki, bu vukuatın zamanını söyle..

— Havalar kurak gitmişti. Köycek rahmet duasına çıkmıştık, işte o sıra...

— Anladık, ama senesi, ayı yok mu?.

— Var.. Babam rahmetlik, sözüm burdan dışarı, bir eşşek yükü dağdan çırpı getirirken, ormancılar yakalayıp dama atmışlardı, o sene...

Hâkim, anlıyacağını anladı ki, Satılmışın yaşını küçülttü.

Kahvede hikâyeyi merakla dinliyenler sordular:

«— Peki Satılmış'ı everdiler mi?»

«— Onun için yaşını büyültmek lâzımmış!. Mevlut, fazla masraf olmasın diye, onlara da ayni şahitleri tuttu. İki mahkemeyi de bir güne aldırdı. Öğleden sonra da ona şahitler girdi. Hâkim, ilk giren şahide, Satılmışın yaşını sordu. Avukat, şahitlere nasıl ifade verecekleri-ni bir bir öğretmişti. Şahit ezberlediği gibi okumağa başladı:

— Hâkim bey, tamamı tamamına, bundan kırk beş yıl evveli, aylardan aprilin beşi, günlerden cuma, dakkası dakkasına saat, ama alaturka sabahın üçü sekiz buçuk dakka geçe, Mevlut gilin kapısından geçiyordum. Bir viyaklama duydum.

Hâkim:

— Ben -dedi,- kendi oğlumun doğumunu, böyle incesine bilmiyorum da, sen nasıl biliyorsun?

— Biliyorum işte...

Hakim şahidin gözünün içine baktı.

— Sen dedi sabahki davada, Satılmışın yaşını küçülten şahit değil mi idin?

— Evet, o başka dava, bu başka dava.

Hakim şahidin kafa kağıdına baktı,

— Allahtan korkmaz, kuldan utanmaz, dedi, sen yirmi dört yaşındasın, kırk beş senelik işi nasıl biliyorsun?.

Şahit:

— Hâkim bey, -dedi-. Bana hakaret ediyorsunuz. Ben Allah için şahitlik ediyorum. Ben gözümle gördüm demedim. Dedem teyzeme demiş. Kocası da kahvede demiş, kahvede de bana demişler.

Hâkim, ikinci şahidi çağırdı. o da bülbül gibi söyledi:

— Tamamı tamamına kırk beş sene eveli, aylardan aprilin beşi, günlerden cuma, dakkası dakkasına saat, ama alaturka, sabahın...

Hâkim üçüncü şahidi çağırdı. O da:

— Hâkim bey, -diye başladı.- Tamamı tamamına kırk beş yıl eveli, aylardan Aprilin beşi ...

Hâkim hepsini mahkemeden kovdu. Dinliyenler sordu:

— Satılmışı everemediniz mi?.

— Evermez olur muyuz?. İmam nikâhı yaptık. Kızın babasına da Mevlut, bir çift öküz verdi. İki şahitle adam asarlar. İmam şahitleri dinledi. günahı vebâli şahitlerin beynuna, dedi!

Görmemişin Destanı

Ziyafette gezip kemik yalayan
Adam olmuş şimdi koltuk beğenmez
Dağdan indi şu gördüğün daltaban
Piliç yermiş şimdi tavuk beğenmez!

Bir huzurda secde edip yatanlar
Öksürüğe tepe takla atanlar
Göbek ata ata göze batanlar
Milletten gelecek buyruk beğenmez!

Halkçıyım der; halkı, hakkı seçmeyen
Karısına evde sözü geçmeyen
Yalnız terkos, başka bir şey içmeyen
Ne şampanya, ne de koruk beğenmez!

Nutuk verir anlamazsın dilini
Söylev verir kıra kıra belini
Başta külâh saklıyorken kelini
Hizmetçiye der ki savruk beğenmez!

Bitini saymaya yetişmez kerrat
Batardı ardına görse bir rahat
Dün softaydı bugün olmus demokrat
Bak yobaza şimdi hukuk beğenmez!

Salaklıkta yoktu onun uyarı
Eğri der beğenmez körpe hıyarı
Üç gün evvel yeni attı şalvarı
Fırak giyer şimdi kuyruk beğenmez!.

Direk sanır görse eğer bir elif
Allâme kesildi bak koca herif
Zamane icabı olmuş muhalif
Demosten söylese nutuk beğenmez!.

Artist müsabakasına katılan okuyucularımız

Memleketimizde yapılacak olan seçimleri filme almak üzere bir İngiliz film şirketi memleketimize gelmiş bulunuyor. Aynı filmde rol almak isteyen okuyucularımızın arasında bir poz müsabakası açmıştık. Gelen fotoğrafları sırası ile gazetemize koyuyor ve fikirlerimizi yazıyoruz: Bundan sonra gelen okuyucu fotoğraflarını da yayınlıyacağız.

Ankarada devamlı okuyucularımızdan B. Kemâl Satır ve arkadaşı Cavit Oral:

Fotoğraflarınızdan hiç makiyaja ihtiyaç olmadan Lorel - Hardi rollerinde başarı kazanacağınız anlaşılıyor. Bu sıralarda çevrilecek olan seçim filminde baş rolleri alabilirsiniz. Vücut ölçülerinizi de gönderirseniz, size en uygun rolleri verebiliriz.

—«o»—

Semti meçhul okuyucularımızdan Emin Erişirgil'e:

Parmağınızı şakağınıza koymakla kendinize, düşünen bir adam hali vermişseniz de, bu poz sizi hiç açmıyor. Size uygun bir rol verebilmek için çok düşündük. Fakat suratınızı baştan aşağıya değiştirmek lâzım geliyor. Bilmem, böyle bir estetik ameliyatına dayanabilecek misiniz?. En iyisi bu seçim filminde, size korkunç roller daha çok yakışacak!.

Sizin için Frankeştayn rolünü seçtik, hiç makiyajsız tıpatıp uyacak.

Artist müsabakası gelecek sayıda devam edecek

NİĞDE VALİSİ KONUŞUYOR

Günün demokrasi kahramanı, sayın Niğde valisi Tevfik beyi ziyaret için, taaa Niğdeye kadar gittim. Vali hazretlerini, ne hükûmet, ne vali konağında bulabildim. Halkevinde olduğunu söylediler. Oraya gittim. Salon da yüzden fazla insan vardı. Meğer, beni evvelden tanırlarmış, geleceğimi de haber almışlar.

— Hoş geldin, dediler:

Hiç cevap vermedim.

— Nerden geliyorsun böyle?

Bende yine ses yok.

— Nasıl buldunuz Niğdemizi?

Ben hiç oralı değilim.

— Dilini mi yuttun, konuşsana ..

İki elimin işaret parmakları ile, sol gözümün kapağını açtım: (Pışşşt, yağma yok, zabıt tutup da mahkemeye verir misiniz?)

Birbirlerine Şarlok Holmes gibi göz süzüp, mânalı mânalı güldüler.

— Vallahi yok, senin kalbin fesat, hiç böyle olurmu? Şimdi hürriyet var, demokrasi var, müsavat var, adalet var, insanlık var, uhuvvet var... Herkes istediğini söylemekte serbest.

— İş yok boşuna çeneni yorma, tava getiremezsin.

Vali hazretleri koluma girdiler. beni yamacına oturttular.

— Peki buraya ne maksatla geldin?

— Zatıâlinizle konuşmağa...

— Eee, konuş...

— İşaretle konuşalım.

Vali ile kaş hareketleri ve göz kırpmaları ile, birbirimize demokratik işaretler verdik.

— Beyefendi, Mahmut Makal'ı neden tevkif ettirdiniz.

— Allah seni inandırsın, vallahi billâhi, tallâhi, şu gençliğimin hayrını görmiyeyim. Allah beni buradan çıkartmasın. ben tevkif ettirmedim.

— **Ya kim ettirdi?**

— Hiç kimse, kendi kendine gitti tevkif oldu. Bütün medenî memleketlerde hep böyledir. Bekçiye, polise, jandarmaya lüzum bile yoktur. Herkes kendi kendine gider tevkif olur. Tabiî Mahmut Makal oğlumuz da medenî adam olduğu için, bizi uğraştırmadı.

— Gûya siz onu şehire çağırtıp da, bir şeyler... hani nasıl derler?..

— Ha orası doğru, bu çocukta istidat gördüm. Baktım ki, durmadan yazacak, kitap çıkaracak, başı belâya girecek... İyisi mi, böyle kıymetli insanı himayeyi düşündüm. Dışarda olsa elli defa başı belâya girecek. Halbuki bir defa içeri girince... Oooh, rahat eder. Bana kalsa, kendi iyilikleri için, bütün düşünenleri, memleketini, halkı sevenleri, san'atkârları, hepsini; hepsini içeri tıkarım, başlarını dinlesinler.

Artık dayanamadım.

— Hapishane ile dışarısının pek o kadar farkı yok... Duvarlar daha açılmış, gerilemiş, gardiyanlar çoğalmış..

Tevfik beye veda edip ayrıldım. Tam kapıdan çıkarken, iki adam koluma girdi.

— Ne var, ne oluyor?.

— Yürü, ifadeye... Vali beye propaganda yapmışsın.

Vali hazretlerinin, bana da kıymet vererek, himayesine almış olduğunu anladım. Bir fırsatını bulursam kendisine teşekkür edeceğim ama, uzaktan.

Nâzım Hikmet

Baştarafı 1 incide

çok defalar müracaat etmişlerdir.

Bütün dünyaya karşı, göğsümüzü gere gere övünebileceğimiz eşsiz şaire yapılan haksızlık o kadar açıktır ki, yapılan bunca yayınlara karşı, bu haksızlığı yapanlar ses bile çıkaramamaktadırlar.

Son defa, artık hakkını almaktan ümidini kesen Nâzım Hikmet, açlık grevine başlamıştı. Onu af, hava tebdili, tecil ve saire ümitleri ile yıllarca oyaladılar. Bu sefer de, yine vaidlerle açlık grevinden vaz geçirttiler.

Hasta olduğu, hastahane raporları ile de anlaşılan büyük şair, bu sefer de hürriyetine kavuşamayınca, tekrar açlık grevine başlamıştır. 2 Mayıstanberi açlık grevine başlıyan Nâzım, avukatına şöyle demiştir:

«Açlık grevinin seyri esnasında müdahelelerden korunamıyacak kadar zayıf düştüğüm ve kendimi kaybettiğim zaman, cebren beslenirsem, kendime gelir gelmez grevime devam edeceğim ölümüme yahut herhangi bir kanun yolundan tahliyeme kadar bunun böylece sürüp gideceğini ayrıca bildiririm.»

Dünya çapında büyük şairimiz Nâzım'a yapılan ve medenî memleketlerde yüz yıllardır eşine rastlanmıyan bu haksızlığı hâlâ ortadan kaldırmamakta direnenler, bu sorumluluğu tarih boyunca taşıyacaklardır.

Gençlere, hele okul sıralarında bulunan körpe çocuklara cinsi terbiye vermek için çıkarılan dergilerden her hangi birinin günlük gazetelere verdiği ilânlardan:

Seksomani

(Cinsi Bilgiler)

Her ayın otuz birinde çıkar.

İÇİNDEKİLER

* **Cins herifler ve cins karılar:**
Yazan: Ord. Prof. Fahreddin Kerim Gökay.

Bekâret zarının yamanması:
Ord. Prof. Kâzım İsmail Gürkan

* **Çocuğun kız mı oğlan mı olacağı gebe karının gözünden okunur:**
Ord. Prf. Şekip Tunç

* **Gusül aptestinin farz olması için ne yapmalı?**
Prf. Sadi Irmak

* **Kısır erkeklerin baba olmaları için cinsi müsamaha:**
(Prf. X)

* **Halk Partisinde ademi iktidar:**
Prf. Şinasi Hakkı)

* **Cinsi bozuklar:**
(Prf. Ferit Hakkı)

Konuşalım

— Dış politika meselesinde bütün partilerin görüşü ayni imiş, ne dersin?.

— .... !!

— Söylesene canım, senin fikrin nedir?.

— .... !!

— Demokratlar, Amerikadan alınan paraları az buluyorlarmış, eğer biz iktidarda olsaydık, onlardan daha fazla para alırdık diyorlar, ne dersin?.

— .... !!

— Yahu dilini mi yuttun, sen de birşey söylesene?! .

— .... !!

— Millet Partisi, dine hücum ediyorsunuz diye Şemseddin Günaltay hükûmetine çatıyor. O da ben medreseleri, tekkeleri, türbeleri açtım diye övünüyor, bu hususta ne düşünüyorsun?.

— .... !!

— Sen adamı patlatırsın, iki lâf et yahu!!

— .... !!

— Canım bir şey söyle de, ne söylersen söyle..

— Madem ki istiyorsun, söyliyeyim; kem, küm, yine kem küm......

— Bundan başka lâf bilmez misin?.

— Bilmez olur muyum çoook.. Dinle; keme, küm, kimi kem küm kemekinna, kimina, kemena, kümküm!..

— Anlaşıldı, senin ağzından baklayı çıkaramıyacağız. Öyle ise, havadan sudan konuşalım!

— İmkânı yok, çünkü o iş Şemseddin Günaltayın inhisarındadır.

— Peki öyle ise, suya sabuna dokunmadan konuşalım.

—Onun da imkânı yok, çünkü sabuna suya dokunmadan konuşmak Celâl Bayar'ın imtiyazındadır.

— İyi ya, biz de saçma sapan konuşuruz.

— Nasıl olur o da Ahmet Emin 'in tekelinde.

— Peki biz ne konuşacağız?!

— Keme küm, kemekenna küm de küm, küm.

ESKİ SAYILARIMIZ

Geçmiş sayılarımızı 10 kuruşluk posta pulu karşılığında idarehanemizden isterseniz, adresinize gönderilir.

Geçmiş zaman olur ki, Hayali metelik etmez

O BENİM AYAĞIM

Fransız emperyalistleri Çin pazarlarını ele geçirmek için, milyonlarca Çinli ve Fransız halkı kanı dökmüşlerdi. Fransa Harbiye Nâzırı, vaktile Çunking'den Fransa'ya gönderilen yaralı askerlerin bulunduğu hastahaneyi ziyaret ettiği sırada yaralılara:

— Kahramanlarım!. Gösterdiğiniz fedakârlıklar hiç bir zaman unutulmıyacaktır; zira ancak bu sayededir ki, bugün Fransa'nın bir ayağı Çin'de bulunuyor!

Demesi üzerine bir ayağını gülleye kaptırmış olan bir er:

— Aman Nâzır hazretleri o benim ayağımı görebilirmiyim? der.

Tek Eşkiya

II. Mahmut, İstanbulda türeyen zorba ve eşkiyaları sindirmek için, bunların en azılısı olan Hüseyin ağa'yıYeni Çeri ağası (yani o zamanın Emniyet Müdürü) yapmıştı. Hüseyin ağa bir kaç içinde İstanbulu çapulcu ve zorbalardan temizlemişti.

Bir gün Selâmlık resminde II. Mahmud sormuş:

—Hüseyin ağa, mâhut eşkiyadan bakiye varmı?

Hüseyin ağa şu cevabı verir:

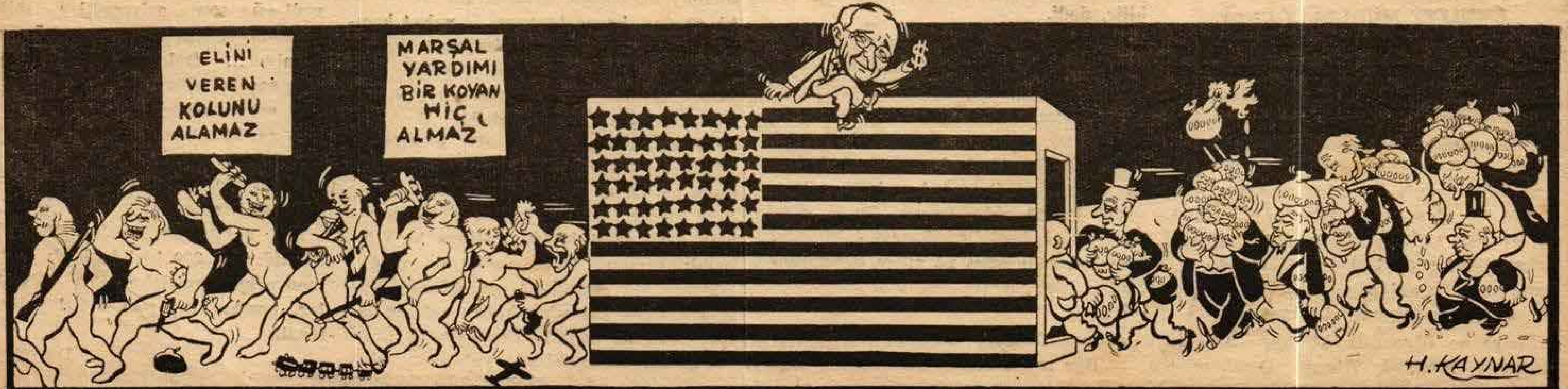
—Şevketlûm, sayenizde kalmadı. Huzurunuzdaki çakerinizden başka İstanbulda bir tek şakî (haydût) kalmamıştır.

Gelecek sayımızda neler var?

★ **Tahsin Banguoğlu nun mektebe başlama merasimi**
★ **Artist müsabakamız devam ediyor.**
★ **Şemseddin Yeşil, Senihi Yürüten ve Faruk Nafiz'den seçim propagandası için nutukları.**
★ **Ulus gazetesine cevap!**

MARŞAL YARDIMI AFİŞİ

Gazetemizin ressamı, aşağıda gördüğünüz afişle, Marşal Plânı İktisadi Yardım Heyetinin açmış olduğu afiş müsabakasına katılmıştır.

Külâhıma anlat

Bu sayfada (MEDET) in okuyucu sorularına verdiği cevapları bulacaksınız. Adressiz mektuplara cevap verilmez. İstiyen okuyucuların adresleri bizde saklı tutulur.

«Bir Genç» imzasile küfür dolu mektup gönderene:

MEDET — Evvelâ yazı yazmasını, Türkçeyi öğrenin; imlânızı düzeltin, sonra icabederse konuşuruz. Mektubunuzun altına adresinizi yazacak kadar da mert olun!...

Telefonla, dâvet eden güzel sesli bayana:

MEDET — Affedersiniz, aşna fişnaya vaktim yok!.

Karagümrük'te Nureddin Tekke Sok. No. 2 de B. Mahmed'e:

MEDET — Taahhüdlü olarak gönderdiğiniz büyük zarfın içinden bir Varlık Dergisi, Medet gazetesinin üçüncü sayısı, bir tüp kola, üç de toplu iğne çıktı. Gazete ve derginin üstüne gamalı haç işaretleri yapmışsınız. Başkaca yazı, mektup bulamadık.

Bir daha, böyle taahhütlü zarf göndermek tutarağınız tuttuğu zaman İstanbul valisine gönderin, aynı zamanda akıl doktorudur.

Şehremininde Riyazi Erkutlu' ya:

MEDET — Gösterdiğiniz yakın alâkaya teşekkür..

Köprüde gazete satıcısı Kamber yazıyor:

Köprü karakolunda bir sivil memur var, Köprü altında bana gazete ve mecmua sattırmıyor. Başkalarına bir şey demiyor. Yalnız bana mâni oluyor. Komisere gidiyorum; «merak etme oğlum, ben söylerim ona ;sana bir şey yapmaz!» diyor.

Aradan yarım saat geçmeden tekrar gazetelerimi elimden alıp yırtıyor ve denize atıyor. Niye yalnız bana asıldığını soruyorum: «Sen benim vazifeme karışma!» diyor!.

MEDET — Oğlum, Kamber! O memur efendi sana Türkçe söyüyor ama, sen anlamıyorsun.. Bir bilene sor, sana anlatıversin!!

Piyangomuzu kazanan talihliler

Evvelce afişlerle ve gazetemizin üçüncü sayısında ilân ettiğimiz Büyük Eşya Piyangomuz, dün Eminönü Halkevi salonunda, Noter ve seçkin dâvetliler huzurunda çekilmiştir.

Okuyucularımız arasında, Büyük Eşya Piyangomuzdan kazanan talihlileri bildiriyoruz:

Büyük ikramiyemiz olan bir Gecekondu resmi, **Fahreddin Kerim Gökay** isimli bir okuyucumuza çıkmıştır.

Ankara'da **Şemsüddin Günaltay** isimli okuyucumuz, kırık bir tarak kazanmışsa da, şimşir olmadığı için kabul etmemiştir.

Kullanılmış bir diş fırçası, **Celâl Bayar** isimli bir okuyucumuza çıkmışsa da, dişleri takma olduğundan ve diş fırçasına ihtiyacı olmadığından, Eskişehir felâketzedelerine teberru etmiştir. Sayın vatandaşa, Eskişehir felâketzedeleri namına tebrik ederiz.

Dördüncü hediyemiz olan müstamel çorabı, başkasına vermeğe kıyamadığı için, Noterimiz kendisine ayırmıştır.

Bir karış don yaması, hortumları yamamak için, İtfaiye Müdürlüğüne gönderilmiştir.

İSTANBUL RADYOSU MÜDÜRLÜĞÜNDEN:
İstanbul Radyosu için kekeme bir spiker aranmaktadır. Tık nefes, lezleli ve müzmin bronşitliler tercih olunur. Hapşuruk ve öksürüklerine göre ücret verilecektir.

Sağlık Bahisleri

Taksit Hastalığı

Yazan: Dr. Kemali Aksaray Beyazıt

Tıp dilinde «Taksitomani» denilen taksit hastalığı, daha ziyade harp sonu devrelerinde ve geri memleketlerde salgın halinde görülür.

Hastalığın ârazı:

Bu hastalığa tutulanların iki yakası bir araya gelmez. Mikrop tahribatını cüzdanlarda ve keselerde yapar. Maaş ve aylık kazancı fare gibi kemirir. Hastalığa yakalananlar, evvelâ tehlikenin büyüklüğünü kestiremezlerse de, icraya verildiği, yatağı yorganı haciz edildiği zaman anlarlar ama, artık iş işten geçmiş bulunur.

Bu hastalığa tutulanlar, ayranı yokken içmeğe, seyrana atla giderler. Yani yiyecek ekmekleri yokken, radyo, buz dolabı gibi eşya alırlar.

Hastalığın sebebi:

Tekniği ileri memleketler, geri memleketleri soyup soğana çevirmek, o memleket halkının parası kalmayınca ayağından donunu da sıyırıp almak için, bu amansız hastalığın mikroplarını saçarlar. Mikrop, evvelâ gümrük duvarlarını kemire kemire yıkar, sonra serbestçe içeri girer.

Hastalığın Seyri:

Hastanın içinde önüne geçilmez bir kazıklanma ateşi başlar. Hesabı, kitabı şaşırır. Ayda yirmi liranın senede iki yüz kırk lira ettiğini, bir ayda beş tane yirminin yüz lira ettiğini hesaplıyamaz olur.

Hastalığın son devresinde, hastalar oynatır, en son devresinde de çırıl çıplak kalıp kendisi oynar.

Korunma yolları:

Kendi memleket işçilerimizi soyarak, başka memleket işçilerini beslemek için memlekete inci boncuk sokmanın önüne geçmek. Gümrük duvarlarını sağlamlaştırmak ve aklını başına devşirmek.

Tedavi yolları:

Hastayı bu dertten kurtarmak için ona gerçekleri anlatmak lâzımdır. Fakat iç ve dış sermayedarlar, bunun anlatılmasına müsaade etmezler.

En iyisi, halkı kandıranların taksit taksit analarını gevretmek lâzımdır.

Marko paşa Meselesi

Yazan: **AZİZ NESİN** No: 5

—Akşama dönersiniz, zannederim, dedi. O gün bayi ile hesaplaşıp para alacaktım. Ne evde, ne de bende para vardı. Cebimdeki bir kaç kuruş bozuk parayı masaya koydum:

— Merak etmeyin, akşama gelirim! diye evden ayrıldım.

Tekrar otomobille bana geldik. Sabahattin Ali'ye: «Beni götürüyorlar, evde hiç para yok, para gönder!» diye bir kart yazıp han kapıcısına bıraktım. Evvelâ bu kartı yazıp bırakmama müsaade eden polisler sonradan bu kartı da almışlar. Her halde ne yazacağımı merak etmişler.

İLK MÜDÜRİYET

O zamana kadar daha, Emniyet Müdürlüğünün nerede olduğunu bile bilmiyordum. **Otomobille iki memur yanımda bu binaya girdik.**

EMNİYET MÜDÜRLÜĞÜNDE

O zamana kadar hiç gitmediğim Emniyet Müdürlüğüne, iki sivil polisle beraber girdik. İkinci katta bir odaya girdik. Bu odada on kadar memur, masa üstünde yığılmış evrak ve kitaplar üstünde harıl harıl çalışıyorlardı. Bu odadan ikinci geniş bir odaya geçtik. Karşımda iki adam vardı. Biri; meşin ceketli, iri yarı, kabak kafalı, ablak suratlı, arkasındaki şişkinlikten kıç cebinde tabanca olduğu anlaşılan biri.. Ayakta ve bir ayağı sandalyenin üstünde idi.

Sonradan öğrendim ki, bu, İstanbul Emniyet Müdürü Ahmet Demir'miş!!

Öbürü kısa boylu, şaşı gözlü biri... O da muavini Kemâl Aygün'müş ki, hâlâ bu vazifededir.

Ben o zamana kadar, bir İstanbul Emniyet Müdürünün ne demek olduğunu bilmiyordum. Yedi senelik askerlik hayatımda, bu çeşitlerile karşılaşmamıştım.

Taşra kasabalarında Müdürler çoktur: Postahane Müdürü, İstasyon Müdürü, Maarif Müdürü, Mektep Müdürü, Nüfus Müdürü, vesaire... Emniyet Müdürü denileni de işte böyle bir müdür sanırdım. Hattâ başımdan şöyle bir vak'a geçti.

Rahmetli Sadettin Nüzhet Ergun benim hocamdı, sonradan da, benden dostluğunu esirgemedi. Bir gün Sadettin Nüzhete, bana bir iş bulması için rica ettim. O da bana:

— Cebir Osman seni çok sever, onun damadı Emniyet Müdürü. Osman beye söylersen, damadı sana iyi bir iş bulabilir, dedi.

Cebir Osman Bey, benim riyaziye hocamdı. Ben de haftada iki defa Osman Beyin evine gider, oğluna riyaziye dersi verirdim. Ahmed Demir'in hanımı o zaman, ilk mektebi yeni bitirmiş bulunuyordu. Çok temiz kalbli, fevkalâde iyi bir hoca olan Osman bey beni, çok severdi. Fakat, gidip Osman beye, iş için bir şey söylemedim. Emniyet Müdürünün bulacağı işten ne çıkar, diyordum... Meğer işler benim bildiğim gibi değilmiş!.

Ahmed Demir'in odasına girer girmez.

— Sen misin Aziz Nesin?. Diye sordu.

Ekseriya beni iri yarı zannederler de, sonra ufak tefek olduğumu görünce şaşırırlar... Ahmet Demir de, onun için böyle soruyor sandım! Açık bulunan ceketimin önünü iliklíyerek, Ahmed Demire yaklaştım ve (Evet, benim!.) dedim.

Daha lâf ağzımdan çıkar çıkmaz, suratımda müthiş bir şamar şakladı. Ne olduğumu, neye uğradığımı şaşırdım. Bu tokadın arkasından Ahmed Demir:

— Ulan it, sen misin o, memleketi satacak olan?!.

Diye bağırdı.

Ne oluyorduk, ne satıyorduk, kime satıyorduk. Senin «memleket» dediğin pırasa değil ki, ona buna satasın!! Ben bu şaşkınlıkla, kim bilir suratlarına nasıl bakmışım, bilmiyorum. Tekrar bağırdı.

— Ulan, ne bakıyorsun muavin beyin suratına?!.

Ondan sonra sille, tokat, tekme girişti. Demek ki, ben, Emniyet Müdürlüğüne gelmiştim ve bu zat da, Emniyet Müdürü(!) idi..

Kolu mu yoruldu, sükûnet mi buldu, bilmiyorum, hayatımda duymadığım küfürleri de savurduktan sonra, (Götürün!) diye bağırdı. Getiren iki memur beni aldı. Oda kapısından çıkınca, başka iki memur da önüme arkama geldiler. Sanki oradan kaçacakmışım, yahut kaçılabilirmiş gibi, dirseklerimden tutup, en üst kata, Birinci Şubeye çıkardılar. Bir takım kapılar, koridorlardan geçtik. Beni birbirlerine teslim ettiler Suratıma öyle bakıyorlardı ki, kendi kendimden korkmağa başladım. Üstümü bir kere daha aradılar. Sonra bir tuhaf, acayip yere geldik.. Kümes kapısı gibi bir kapı açıp, beni içeri ittiler. Üstüme kapı kapandı. Burası kapkaranlık bir yerdi. Hiç bir şey görmüyordum. Elimle etrafı yokladım. İki adım kadar eni, üç buçuk adım da boyu... Yerde tonak tonak bir şeyler vardı. Elimle yokladım, ıslak, sert, bir şey... Sonradan kapı bir aralık açılınca anladım, maden kömürü imiş. Uykusuzdum, karnım açtı ve yorgundum. Kömürlerin üzerine oturup düşünmeğe başladım.

Neden oluyordu, bütün bunlar? Böyle bir muamele ile karşılaşılacak, suç diye hiç bir şey yapmamıştım. Uyumağa çalıştım, uyuyamadım.

Bu bahsi fazla uzatmıyalım. Tam 17 gün, bu ve daha ağır şartlar altında kaldım. Altı gün; ne ekmek, ne su verdiler. Bizzat Ahmet Demir gece yarılarına kadar, bazan gece yarısından sonra tehdit ederek sualler sordu. Önünde bir dosyadaki kâğıtlara bakıp bakıp soruyordu. Bir takım isimler soruyordu, hiç hafızası azdır. Bu isimleri düşünüyor, birini tanımıyordum. Zaten bende isim acaba şunun ismi mi idi bunun ismi mi idi diye düşürüyor, bir türlü bulamıyordum. Yalnız birisini söyleyip onu da, ne olduğunu bilmediğim bu belâya sokmaktan korkuyordum. Sonra ısrarla, Üsküdarda bir kahvede konferans verdiğimi söylüyorlardı. Bir paket kaçırdığımızı, yeri ile saati ile söylüyorlardı ki, bütün bunlar, tamamen uydurma, aslı asdarı olmayan düzme şeylerdi. Ben «bilmiyorum!» dedikçe, tehditleri artıyordu. On yedi gün sonra salıverdiler. Hâlâ niçin tuttuklarını bilmiyorum, galiba onlar da bilmiyor... Öyle sanıyorum ki, bir takım saçma, yalan raporlar, bütün bunlara sebep olmuştu.

O tarihten sonra, iflâh olmadım. Daima takip, baskı, şiddet, muhakeme, hapis, sürgün, ifade ve daima müthiş ve sebepsiz bir korku!...

Bu anlattığım, meşhur 16 aralık tevkifatıdır ki, 200 kişi kadardı. Benim hemen arkamdan Sabahattin Ali'yi tutmuşlar, benden bir gün evvel salıvermişlerdi.

Devamı var